

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: V. T.**, zastoupen JUDr. Svatavou Míčkovou, advokátkou, se sídlem Palackého 11, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2004, č. j. 47 Az 69/2004 – 25,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví blíže označený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1142/VL - 19 - P22 - 2004 ze dne 11. 5. 2004, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel svou kasační stížnost výslovně odůvodňuje ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dále uvádí, že krajský soud při přezkumu správního rozhodnutí v podstatě konstatoval stav zjištěný žalovaným, absencí odůvodnění zamítnutí žádosti pro nedostatek důvodu uvedeného v § 14 zákona o azylu se nezabýval. Pouze uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a jeho udělení je pouze věcí volného správního uvážení žalovaného. Z toho vyplývá,

že takové rozhodnutí je závislé na subjektivním hodnocení jednotlivých úředníků. Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rovněž žádal, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný odmítnutí či zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel opustil svou vlast v listopadu 2002. O azyl požádal v březnu 2004 a svou žádost odůvodnil tím, že na Ukrajině neměl možnost získat jakékoli zaměstnání, a proto neměl ani prostředky na živobytí. Rovněž si chtěl legalizovat pobyt v České republice. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu či vztažení překážek vycestování, přičemž ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu konstatoval, že takové důvody ve stěžovatelově případě neshledal.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž mj. uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, neboť žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal nesprávné rozhodnutí. Rovněž požádal soud, aby přehodnotil stanovisko žalovaného ohledně § 14 zákona o azylu. Krajský soud však stěžovatelovu žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že závěry, které žalovaný učinil, jsou v souladu se zákonem. Z obsahu spisu je zřejmé, že stěžovatel uváděl pouze ekonomické důvody své žádosti, a proto nesplňuje podmínky uvedené v § 12 a 13 zákona o azylu. Žalovaný zkoumal, zda existují ve stěžovatelově případě důvody pro udělení humanitárního azylu, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 27. 12. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 7. 1. 2005.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil námitku podle § 103 odst. 1 písm. b), z jejího obsahu je však zřejmé, že uplatňuje námitku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o námitku směřující do kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak Nejvyšší správní soud předdesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Pokud stěžovatel konkrétně uvádí, že v jeho případě je splněn azylově relevantní důvod podle § 14 zákona o azylu, pak tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Podle tohoto ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení (srov. rozsudek publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil osobní situaci stěžovatele a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Při tom vyšel z již zcela konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a zohlednil všechny okolnosti stěžovatelem ve správním řízení uvedené. Ani krajský soud nepochybil, když se se závěrem žalovaného ztotožnil. Tato stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu